

Братова медаль

Іван Кириї

Гроза захопила Федька в полі зненацька. Поки він ішов курною дорогою посеред високого жита, шльопаючи босими ногами по гарячому піску, та уявляв, як будуть дякувати йому за теплі пиріжки з вишнями тато і Андрійко (особливо Андрійко, він дуже їх любить), і неодмінно покатають його за це на комбайні, із-за лісу, що синів ген праворуч, насунула чорна хмара, grimнув грім, і у стигле жито, на курну дорогу впали перші буйні краплі.

Назад до села не добіжиш, і до тракторної бригади, де тато з Андрійком жнивають, неблизько.

Федько захвилювався. Це ж промокне наскрізь, бо сховатися, ну хоч кричи — нікуди. Але те, що змокне — дарма, не вперше йому. Турбували пиріжки, які він ніс, дбайливо загорнуті рушником, у невеличкому кошику. Під таким дощем вони розкиснуть геть. А жаль! Так же хотілося принести їх ще тепленькими татові й брату на обід! Тільки витягла бабуса пиріжки з печі, Федько одразу ж вирішив: понесу. Живуть вони крайні від поля, тракторну бригаду з їхнього городу видно, скільки туди йти.

— А чого ж,— згодилась бабуса. — Нехай свіженькими поласують.

От і поласують, коли дощ зробить з них місиво. І де він узявся на Федькову голову!

Аж сльози навернулися хлопцеві на очі.

Жаль було й пиріжків, і того, що тепер, коли пройде дощ, всі комбайни зупиняться, бо ж мокрого хліба косити не можна, й не покатається Федько на татовому СК-4, не побачить, як падає на полотно хедера колосиста пшениця, як сиплеться в бункер пронизане сонцем зерно, як залишаються після комбайна спресовані коп'яки запашної соломи. А так же кортіло проїхатись кілька загінок поруч з татом і хоч однією рукою потриматись за кермо. Бо коли говорити чесно, то й пиріжки Федько придумав нести татові і брату Андрієві заради того, щоб поїздити на комбайні. Поїздити і підглянути, повчитися, як тато кермує ним, бо є в нього потаємна мрія і собі комбайнером стати. Зараз він, звичайно, про це нікому не каже, бо малий ще, у четвертий лиш перейшов, а як підросте, ну хоч би сьомий закінчить, тоді й признається. Андрійко ходив із батьком у поле, приглядався, книжки про комбайни читав, а потім, коли у дев'ятий перейшов, помічником до батька попросився, другі жнива з ним працює, а після жнив в училище механізації вступати збирається.

А минулої осені, перед Жовтневими святами, за успіхи на збиранні врожаю тата нагородили орденом "Знак Пошани", а Андрійка — медаллю "За трудову доблесть".

О, як пишався цим Федько. И тепер пишається, бо ж не в кожного з сільських хлопчиків такі знамениті батько й брат.

От і вчора, у неділю, попросив у брата медаль та й забув сьогодні від сорочки відшпилити, так із нею і в поле пішов. Це ж змокне тепер і вона й ще, чого доброго, зіпсується.

Треба її якось рятувати.

Але як, коли поблизу ні кущика, ні стеблинки, тільки жито по обидва боки дороги од вітру, що налетів раптом, шумить-хвилюється і дощ дужчає. Ото біда!

Кинувся було бігти до тракторної бригади, що зеленим острівцем виднілася неподалік од лісу, та й зупинився. Нічого це не дасть, бо дощ зустрічний.

Ні, він вчинить не так. Накриє собою кошик з пиріжками, медаль у долоні затисне, та й нехай собі дощ лупцює його по спині скільки хоче, а пиріжків і медалі не замочить.

"Хе-хе, мізкувати треба",— посміхнувся сам до себе Федько і ступив під високу стіну жита, на травичку. Тільки став на коліна і зігнувся, як над головою знову вдарив грім і зашумів-за— шумів дощ. Густий, краплистий.

"Нічого, перетерплю, — заспокоював себе Федько. — Він скоро перестане, грозові дощі в жнива короткі".

А дощ ще дужчий, ще дощульніший. Грім загримів сердитіше, немов десь поруч стріляли з гармат, Федькові аж у вухах дзвеніло.

Нарешті велика чорна хмара проповзла над полем і потягнула за собою сизий хвіст дощу далі, на схід, тільки шелестіли високі стебла жита, струшуючи з себе срібні краплі.

Федько звівся на ноги, оглянув себе. Змок від голови до ніг. Тільки медаль, яку затис у руці, була суха. І не замокли в кошику пиріжки. Пришпилив до сорочки медаль.

Пригладив на голові мокрий чуб і витер мокрим рукавом обличчя, пішов далі розгрузлою дорогою. Але грязюки ставало все менше й менше, й незабаром Федько знову ступив на прогрітий сонцем пісок. І зрадів. "Значить, дощ пройшов смугою, там, де жнивають тато з Андрійком, його зовсім не було. Отже —поїжджу я на комбайні".

А цим часом із-за хмари вигулькнуло яскраве сонце і щедро засміялося до Федька, висвічуючи на його грудях блискучу братову медаль.